

Un pastor amb *olor d'ovella*

▶ El dia de l'Epifania o dels Reis Mags a la tarda, el papa Francesc visità la parròquia de Sant Alfons Maria de Ligori, al barri romà de Porta Pia, a la perifèria nord de la capital italiana. Don Dario, el rector, li va escriure invitant-lo a visitar la seva parròquia, que organitza un

pessebre vivent. Francesc es va trobar molt bé amb els parroquians i aquests, en un gest fora del protocol però molt simpàtic, li varen posar a les espatlles, com mostra la foto, una ovelleta que formava part del pessebre vivent. Una bonica il·lustració del que Francesc va dir als sacerdots el passat 28 de març, demanant-los que fossin «pastors amb olor d'ovella», solidaris i arrelats a les seves comunitats.

GLOSSA

Déu beneeix els qui comparteixen

La responsable del Grup de Pastoral de la Salut d'una comunitat cristiana s'adreçà als membres de la comunitat mitjançant un correu electrònic. Exposava una situació i formulava una petició: «[...] Una família vinculada a la nostra comunitat necessita una cadira de rodes de forma permanent per a l'àvia i no té recursos per adquirir-la. Abans d'emprendre cap altra acció, preguntem si alguna persona membre de la comunitat en té una que ja no li faci servei. Si és així, es pot posar en contacte directament amb mi, o bé adreçar un correu a la secretaria de la comunitat». La petició era ben clara i restava formulada.

Vuit dies després, els destinataris d'aquest correu en rebien un altre que, en aquesta ocasió, signava el secretari de la comunitat i que deia: «[...] Moltes gràcies perquè la resposta a la demanda relativa a una cadira de rodes ha estat ràpida i massiva en oferiments i informació. Ja hem pogut resoldre el tema a través d'una família que n'ha donat una. Experiències com aquesta, una més enmig dels nombrosos gestos de solidaritat de la comunitat i el seu entorn que han tingut lloc aquests dies (recollida d'aliments, participació en activitats solidàries,

donatius...), fan que ens puguem sentir orgullosos i feliços de ser comunitat. Un món millor, més proper al Regne, també depèn —potser fins i tot fonamentalment— dels petits gestos quotidians de cadascun de nosaltres. Gràcies a tots!» Seguint el discurs del secretari d'aquesta comunitat cristiana, els nostres actes, per petits que siguin, fets per amor, repercuteixen a favor de totes les persones i apropen el Regne. La solidaritat és una exigència de la fraternitat cristiana i també de la fraternitat humana, i la seva repercussió en la comunitat cristiana i en la societat va més enllà dels béns materials perquè crea conversió, canvi personal, actituds transformadores. «Per això, quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell. Doncs bé, vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascun n'és un membre» (1Co 12,26-27).

La comunitat cristiana, la família i l'escola, amb accions com aquesta, esdevenen espais privilegiats per iniciar els infants i adolescents en la solidaritat que neix de l'amor i per aprendre que Déu beneeix els qui ajuden aquells que ho necessiten.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Plany de l'Església

Hem proposat, amb motiu de la campanya de Mans Unides d'enguany, el gest de la mà estesa per l'Església a tots aquells que, compartint els seus mateixos objectius, treballin a favor dels més necessitats. Voldríem que aquest gest no es limités a l'acció social concreta, sinó que esdevingués tot un signe de l'actitud de l'Església davant el món.

La mà estesa és un signe convencional farcit de bells i profunds continguts. Sobretot és un gest d'amistat, en concret d'una amistat que s'ofereix. El desitgem com a representació de l'actitud de tota una Església en relació al món, amb el benentès que si aquesta mà encaixada arriba a ser estreta per l'altre, la comunicació, l'influx, seria mutu. Com és sabut, aquest va ser el gran argument que abordà la Constitució *Gaudium et Spes*, *L'Església al món actual*, del Concili Vaticà II. Sincerament, creiem que ha estat també l'actitud majoritària de l'Església al llarg de tot el post-concili.

Desitjo aclarir que el que diem a continuació sols respon a un senzill compartir amb els germans un sofriment quotidià.

Vivim un moment en què mantenir a l'Església la mà estesa és gairebé una tasca d'herois. Determinades actituds i comportaments, així com el que diuen sovint de nosaltres, o sigui de l'Església, alguns mitjans de comunicació o informadors concrets, resulta molt difícil de suportar, si hom es proposa conservar un tarannà evangèlic.

En gairebé uns deu minuts, el passat dia 11 de gener rebia missatges del mateix o semblant to. L'informatiu de migdia de la Sexta Televisió ridiculitzava sarcàsticament les paraules d'un sacerdot, sense aprofundir en les seves motivacions i precisar el seu significat. Alhora, llegia l'article que signava Manuel Castells a *La Vanguardia* titulat «Una Església franciscana?». L'argument d'aquest article era que la pretesa reforma propugnada pel papa Francesc —una reforma, segons l'autor, «ideològica»— era pràcticament impossible, perquè en realitat el Papa és un prelat conservador, que no canviarà la llei del celibat i la no acceptació del matrimoni gai (sinó, a tot estirar, «acceptaria la realitat de nens que creixen en parelles gais i no per això condemnar-los a l'infern»); una altra, la reforma de la cúria vaticana i l'organització de l'Església (que denomina «reforma política»), perquè, aquesta, la cúria, és una autèntica cova de lladres, frisosos de l'ambició política i econòmica, aliats amb les xarxes mafioses. A més, afegia l'articulista, «la pederàstia és una pràctica massiva en el sacerdoci, condonada per la jerarquia perquè és perillós estirar la corda». Em va venir a la memòria un altre article en el mateix diari, del 13 de juliol passat, «Llibres impossibles (2). «Casar-se», en el qual Gregorio Morán, sense venir al cas, després de dir d'un bisbe espanyol que «té aquest aire de *mal follao*», confessava: «a mi l'Església catòlica, a diferència dels protestants i altres religions monoteistes, em fascina en el seu desvergonyiment».

No podem dir que aquestes postures representin exactament «el món» actual. Al món hi ha de tot. Però sí que van creant un clima, fins i tot entre gent catòlica, de sospita, menyspreu i desafecció cap a l'Església, molt preocupant.

Ens preguntem si serà voluntat de Déu reaccionar únicament amb resignació i silenci.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ ROBERT SARAH

Caritat i evangelització

El cardenal Robert Sarah, president del Pontifici Consell Cor Unum, que va participar en la 49 Jornada de Qüestions Pastorals de Castellldaura, afirma que la caritat és «el camí a través del qual l'home pot conèixer qui és Déu», i que el món «cada vegada és més sensible a les necessitats dels altres». Lamenta, però, que el terme caritat hagi decaïgut «en el significat banal de l'almoïna».

Què fa Cor Unum?

Porta a les persones que pateixen el consol del Sant Pare, que a través de Cor Unum es fa present allà on el patiment colpeja els nostres germans. També estudia i promou la teologia de la caritat i anima les agències d'ajuda i desenvolupament a mantenir sempre viu l'esperit cristià que les ha de sostenir.

Què vol dir el Papa quan afirma que l'Església no és una ONG?

Que l'acció caritativa de l'Església neix de la seva pròpia identitat: proclamar la Bona Nova de l'Evangelí, celebrar el misteri a través de la litúrgia i viure el servei d'amor a l'altre. Una ONG té unes finalitats filantròpiques molt positives, però que no neixen d'una Església viva que respon a la seva missió.

Com hem d'actuar davant els més necessitats?

L'important en una acció caritativa és que aquesta sigui el que és, ajudant tothom sense distincions. La contraposició entre vida material i espiritual no correspon a la visió antropològica de l'Església. Els gestos i les paraules del Papa estan en aquesta sintonia: l'alegria de ser cristià s'encomana i l'apropament als nostres germans que pateixen té un valor molt superior a la simple ajuda material.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Acogida de los inmigrantes

En los momentos actuales, uno de los campos más importantes a los que se dirige la actividad de Cáritas es el de los inmigrantes, en la acogida, el alojamiento temporal, el asesoramiento jurídico, la formación, el codesarrollo.

Esta acogida tiene muchas variantes en función de las diversas situaciones existentes hoy en nuestra sociedad. Uno de los temas más angustiosos y preocupantes es el de la prostitución.

Se trata, en cierto sentido, de la reedición de la trata de esclavos del inicio de la época moderna, un tráfico mundial ante la mirada de todas las naciones, que se ha convertido en un mercado que enriquece a personas y organizaciones mafiosas a costa de los más débiles.

No podemos olvidar las congregaciones religiosas fundadas para afrontar este tema, ni muchas organizaciones específicamente dedicadas a ayudar a quienes sufren en su cuerpo y en su alma esta esclavitud, ni los programas de las Cáritas parroquiales o diocesanas.

En cualquier caso, se impone una actuación generalizada de los cristianos sobre los gobiernos e instituciones internacionales, que son los únicos capaces de enfrentarse con éxito a esta criminalidad organizada.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.

Historia de la caridad en la Iglesia, Ed. San Pablo)

SER PADRES

La llegada de un hermanito

Le dejo unas sencillas medidas para que un niño acepte mejor la llegada del hermanito.

—No haga importantes modificaciones en la estructura del hogar que se dispone a recibir al bebé; por ejemplo, no saque el niño de su habitación (sin darle explicaciones) para que la ocupe el nuevo inquilino.

—Si ya tiene decidido llevar al niño a la guardería, llévelo antes de que nazca el bebé, y así no vivirá la novedad escolar como un rechazo, como si lo echaran de casa.

—Cuando el nuevo bebé ya está en casa, el hermano mayor debe *participar* en su cuidado y protección; por ejemplo, ayudar a los padres a cambiarle la ropa, vigilarlo si los papás están en otra habitación. Así verá lo importante que es él en el ranking familiar.

—Una estrategia que demuestra las *buenas intenciones* del recién llegado es que este aporte un regalo para el hermano mayor cuando acceda al hogar.

—Un buen recurso, cuando están de visita en la casa los abuelos y demás parientes y amistades, es *pedir permiso* al hermano mayor para dedicarse al recién llegado.

—En los ratos en que la madre tenga que dedicarse exclusivamente al recién llegado, el hijo, por ser mayor, tiene el privilegio de acompañar a papá, por ejemplo, a buscar el periódico, etc.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

PROGRAMA DEL PAPA FRANCESC

La inclusió social dels pobres

És un dels set punts del programa per «encoratjar i orientar en tota l'Església una nova etapa evangelitzadora» (n. 17). Es tracta de «la inclusió social dels pobres» que sorgeix «de la nostra fe en Crist fet pobre, i sempre proper als pobres i exclosos; d'aquí brolla la preocupació pel desenvolupament integral dels més abandonats de la societat» (n. 186).

Però, quina és la novetat d'aquest tema tan obvi per a la fe cristiana? Doncs bé, és la repercussió que té en els «més afavorits», que, seguint un text poc conegut però vigorós de Pau VI, diu que aquests «han de renunciar a alguns dels seus drets per posar amb major liberalitat els seus béns al servei dels altres» (n. 190).

Per això, afirma amb força que aquesta «inclusió social dels pobres és un missatge tan clar, tan directe, tan simple i eloqüent que no hi ha dret a relativitzar-lo». Oi més, «per què enfosquir una cosa tan clara? No ens preocupem solament per no caure en errors doctrinals, sinó també per ser fidels a aquest camí lluminós de vida i de saviesa» (n. 194). Heus ací una interpel·lació preciosa i decisiva!

Dr. Salvador Pié

Expert nomenat pel Papa del Sínode sobre la Nova Evangelització

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Jm 1,1-11 / SI 118 / Mc 8,11-13]. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM); sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.
18. ■ **Dimarts** [Jm 1,12-18 / SI 93 / Mc 8,14-21]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes.
19. ■ **Dimecres** [Jm 1,19-27 / SI 14 / Mc 8,22-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo.
20. ■ **Dijous** [Jm 2,1-9 / SI 33 / Mc 8,27-33]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).
21. ■ **Divendres** [Jm 2,14.24-26 / SI 111 / Mc 8,34-9,1]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.
22. □ **Dissabte** [1Pe 5,1-4 / SI 22 / Mt 16,13-19]. Càtedra de Sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv. Santa Margarida de Cortona, religiosa.
23. ■ **† Diumenge vinent**, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Lv 19,1-2.17-18 / SI 102 / 1Co 3,16-23 / Mt 5,38-48]. Sant Policarp, bisbe d'Es-mirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 15,15-20)

Si tu vols, guardaràs els manaments: ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.

▶ Salm responsorial (118)

R. *Feliços els qui segueixen la llei del Senyor.*

Feliços els homes de conducta irreprovable, / que segueixen la llei del Senyor. / Feliços els homes que guarden el seu pacte / i busquen el Senyor amb tot el cor. R.

Heu donat els vostres preceptes / perquè siguin observats fidelment. / Tant de bo que els meus camins no es desviïn / de guardar els vostres decrets. R.

Feu aquesta gràcia al vostre servent: / que visqui pensant en la paraula que heu donat. / Obriu-me els ulls i podré contemplar / les meravelles de la vostra llei. R.

Mostreu-me el camí dels vostres decrets, / que el vull seguir fins al final. / Feu-me entendre la vostra llei, / que la vull guardar amb tot el cor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau al cristians de Corint (1Co 2,6-10)

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots els temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Esclusiva: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,17-37)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes. No vinc a desautoritzar-los sinó a completar-los. Us ho dic amb tota veritat: Mentre durin el cel i la terra, no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant dels llibres de la Llei. Tot es complirà. Per tant, aquell que deixi de complir un dels manaments més petits, i ensenyi els altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel; però aquell que els compleixi i ensenyi a fer-ho, serà tingut per gran en el Regne del cel. Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

Ja sabeu que als antics els van manar: «No matis», i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal.

Ja sabeu que està manat: «No comets adulteri». Doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri.

També sabeu que als antics els van manar: «No trenquis els juraments». I també: «Compleix tot allò que has jurat en nom del Senyor». Doncs jo us dic: No juris mai. Digueu senzillament sí, quan és sí, no, quan és no. Tot allò que dieu de més ve del Maligne.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 15,15-20)

Si quieres, guardarás los mandatos del Señor, porque es prudencia cumplir su voluntad; ante ti están puestos fuego y agua: echa mano a lo que quieras; delante del hombre están muerte y vida: le darán lo que él escoja. Es inmensa la sabiduría del Señor, es grande su poder y lo ve todo; los ojos de Dios ven las acciones, él conoce todas las obras del hombre; no mandó pecar al hombre, ni deja impunes a los mentirosos.

▶ Salmo responsorial (118)

R. *Dichoso el que camina en la voluntad del Señor.*

Dichoso el que, con vida intachable, / camina en la voluntad del Señor; / dichoso el que, guardando sus preceptos, / lo busca de todo corazón. R.

Tú promulgas tus decretos / para que se observen exactamente. / Ojalá esté firme mi camino, / para cumplir tus consignas. R.

Haz bien a tu siervo: viviré / y cumpliré tus palabras; / ábreme los ojos, y contemplaré / las maravillas de tu voluntad. R.

Muéstrame, Señor, el camino de tus leyes, / y lo seguiré puntualmente; / enséñame a cumplir tu voluntad / y a guardarla de todo corazón. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 2,6-10)

Hermanos: Hablamos, entre los perfectos, una sabiduría que no es de este mundo, ni de los príncipes de este mundo, que quedan desvanecidos, sino que enseñamos una sabiduría divina, misteriosa, escondida, predestinada por Dios antes de los siglos para nuestra gloria. Ninguno de los príncipes de este mundo la ha conocido; pues, si la hubiesen conocido, nunca hubieran crucificado al Señor de la gloria. Sino, como está escrito: «Ni el ojo vio, ni el oído oyó, ni el hombre puede pensar lo que Dios ha preparado para los que lo aman.»

Y Dios nos lo ha revelado por el Espíritu. El Espíritu lo sondea todo, incluso lo profundo de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,17-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«No creáis que he venido a abolir la Ley y los profetas: no he venido a abolir, sino a dar plenitud. Os aseguro que antes pasarán el cielo y la tierra que deje de cumplirse hasta la última letra o tilde de la Ley. El que se salte uno sólo de los preceptos menos importantes, y se lo enseñe así a los hombres será el menos importante en el reino de los cielos. Pero quien los cumpla y enseñe será grande en el reino de los cielos. Os lo aseguro: Si no sois mejores que los escribas y fariseos, no entraréis en el reino de los cielos.

Habéis oído que se dijo a los antiguos: «No matarás», y el que mate será procesado. Pero yo os digo: Todo el que esté peleado con su hermano será procesado.

Habéis oído el mandamiento «no cometerás adulterio». Pues yo os digo: El que mira a una mujer casada deseándola, ya ha sido adúltero con ella en su interior.

Sabéis que se mandó a los antiguos: «No jurarás en falso» y «Cumplirás tus votos al Señor». Pues yo os digo que no juréis en absoluto. A vosotros os basta decir sí o no. Lo que pasa de ahí viene del Maligno.»

Crist, mestre de saviesa. Catedral de Chartres (París)

))) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Jesús i la llei

El text d'avui és llarg i encara deixa una cloenda per al diumenge que ve. Hi ha una introducció (5,17-20) i quatre antítesis (d'un total de sis): sobre l'homicidi (5,21-26); sobre l'adulteri (5,27-30); sobre el repudi (5,31-32) i sobre els juraments (5,33-37). Totes les antítesis comencen amb una fórmula com: «heu sentit que es va dir als antics». Totes tenen una forta contraposició: «doncs bé, jo us dic». Aquestes antítesis per a la sensibilitat jueva, eren una forma d'ingerència en les prerogatives, no ja de Moisès, sinó de Déu. Hi ha aquí un toc molt personal de Jesús. De la seva autoritat.

La introducció és fonamental. La solemnitat està en l'afirmació de Jesús: «No us penseu que jo he vingut a desautoritzar la llei i els profetes. No he vingut a desautoritzar-los sinó a completar-los». La paraula desautoritzar vol dir literalment destruir, abolir, anul·lar. Jesús no es manifesta contra la llei. La declaració d'intencions és ulteriorment matisada: «no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant de la llei. Tot es complirà». En fórmula paulina: la llei és bona, la llei és santa. No és en cap sentit un obstacle a la implantació del Regne. Tanmateix, no n'hi ha prou. La llei ha de ser «plenament realitzada», «completada». Per dir-ho de forma casolana: li falta un bull.

El que li falta es mostra en les antítesis. Totes enuncien el complement de la llei en la línia de la finesa i de la interioritat. No n'hi ha prou amb no matar, ni en no ser infidel... Cal completar aquestes actituds amb l'esperit de la llei. En allò que la llei no formula explícitament, però que n'és l'ànima. La primera antítesi ho il·lustra amb detall. Per això, la «justícia» del Regne ha d'anar més enllà que la dels escribes i fariseus. Aquesta nova justícia, malgrat que no està pautada en la llei, tanmateix és moguda per l'Esperit que alena en la vida de Jesús i que ell vol transmetre als seus seguidors: l'Esperit va més enllà que la llei.

CRÒNICA

Jornada Mundial de la Vida Consagrada. A nivell diocesà, es va celebrar la vigília, dia 1 de febrer, amb una reflexió sobre la «Cultura vocacional», a càrrec del P. Josep M. Henríquez, osb, delegat per a la Vida Consagrada, a la Casa de l'Església. Posteriorment, a les 12.15 h, a la Catedral de Sant Llorenç, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia, amb intenció especial i una acció de gràcies pel 25è i 50è aniversari de diverses persones consagrades.

Festivitat de la Presentació del Senyor. El dia 2 de febrer el bisbe Agustí va presidir la missa de les 12 h a la catedral, amb la presència de persones dels diversos grups del moviment Vida Creixent a la diòcesi. Aquest moviment celebra la seva festa en aquest dia, tot recordant la figura de l'ancià Simeó

Èxit a la Trobada diocesana de joves. El passat 25 de gener, més de 350 adolescents i joves es van aplegar a les instal·lacions dels germans de Sant Joan de Déu a St. Boi de Llobregat. Amb una successió de testimonis i una desena de tallers diferents, els participants van poder descobrir com la fe és motor per al servei concret als altres. Va ser ocasió també per convidar tots els participants al proper Aplec de l'Esperit, del 7 de juny, a Banyoles.

i la profetessa Anna, que van reconèixer la divinitat de Jesús, Fill de Déu, en ser presentat al temple.

Assemblea de delegats de Mitjans de Comunicació. Va tenir lloc del 3 al 5 de febrer a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola. Aquesta cita anual va profunditzar en aquesta ocasió la temàtica dels portants institucionals i les agències de premsa. A més, l'últim matí va coincidir amb el lliurament dels

premis Bravo, que concedeix la comissió episcopal de mitjans de comunicació social. Entre els guardonats, el premi especial va ser atorgat al P. Federico Lombardi, director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu.

AGENDA

Pastoral del Sord. Conferència per a pares sobre «Afrontar la crisi en la família» amb Josep M. Adell, i per a adolescents sobre «Viure la solidaritat» amb Núria Recto de Pro-Vida, ambdues el dimarts 18 a les 18.45 h. Conferència per a avis i famílies sobre «Com afrontar la crisi en la família?» amb Josep M. Adell, el dissabte 22 a les 19.30 h. A la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68; entrada per c/ Benet Mercadé 25 o pel

jardí del c/ Sant Marc). Interpretades amb llengua de signes per als sords.

X Jornades de formació a Montserrat. Del 17 al 19 de febrer, adreçades a preveres i diaques. El ponent serà Mn. Teodor Suau, sacerdot de la diòcesi de Mallorca, que anirà reflexionant al llarg de les sessions sobre «Com actua en la història? El fonament de l'esperança cristiana».

Concert pro Càritas del Cor Vivaldi a Sant Vicenç dels Horts. Es farà diumenge, 23 de febrer, a les 19 h, a l'església parroquial de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts. L'entrada és lliure, i només es demana la voluntat, donat que el mateix municipi té una taxa d'atur molt elevada.

Trobada de grups del CPM. Els matrimonis d'aquest moviment presents a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa es reuniran el proper diumenge dia 23 de febrer al matí, a la Casa de l'Església en una jornada de formació de l'any. Hi haurà temps d'aprofundiment, treball en grups, posada en comú i assemblea informativa.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa de Betània. 9 de març. Predicarà P. Francesc Sánchez, OFM. Cap. Per a més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

ECO DE LA PALABRA

Lamento de la Iglesia

Hemos propuesto, con ocasión de la campaña de Manos Unidas de este año, el gesto de la mano tendida por la Iglesia a todos aquellos que, compartiendo sus mismos objetivos, trabajen a favor de los más necesitados.

Quisiéramos que este gesto no se limitara a la acción social concreta, sino que se convirtiera en todo un signo de la actitud de la Iglesia ante el mundo.

La mano tendida es un signo convencional cargado de bellos y profundos contenidos. Ante todo es un gesto de amistad, en concreto de una amistad que se ofrece. Lo deseamos como representación de la actitud de toda una Iglesia en relación al mundo, bien entendido que si esa mano tendida llega a ser estrechada por el otro, la comunicación, el influjo, sería mutuo. Como es sabido, este fue el gran argumento que abordó la Constitución *Gaudium et Spes*, *La Iglesia en el mundo actual*, del Concilio Vaticano II. Sinceramente, creemos que ha sido también la actitud mayoritaria de la Iglesia a lo largo de todo el postconcilio.

Deseo aclarar que lo que decimos a continuación sólo responde a un sencillo compartir con los hermanos un sufrimiento cotidiano. Vi-

vimos un momento en que mantener la mano tendida en la Iglesia es casi una tarea de héroes. Determinadas actitudes y comportamientos, así como lo que dicen frecuentemente de nosotros, o sea de la Iglesia, algunos medios de comunicación o informadores concretos resulta muy difícil de sobrellevar, si uno se propone conservar un talante evangélico.

En apenas unos diez minutos, el pasado día 11 de enero recibía mensajes del mismo o parecido tono. El informativo de mediodía de la Sexta Televisión ridiculizaba sarcásticamente las palabras de un sacerdote, sin profundizar en sus motivaciones y precisar su significado. Al mismo tiempo, leía el artículo que firmaba Manuel Castells en *La Vanguardia* titulado «¿Una Iglesia franciscana?». El argumento de este artículo era que la pretendida reforma propugnada por el papa Francisco —una reforma, según el autor, «ideológica»— era prácticamente imposible, porque en realidad el Papa es un prelado conservador, que no cambiará la ley del celibato y la no aceptación del matrimonio gay (sino, todo lo más, «aceptaría la realidad de niños que crecen en parejas gays y no por eso condenarlos al infierno»); otra, la reforma de la curia vaticana y la organización de la Iglesia

(que denomina «reforma política»), porque, esta, la curia, es una auténtica cueva de ladrones, recomidos por la ambición política y económica, aliados con las redes mafiosas. Además, añadía el articulista, «la pederastia es una práctica masiva en el sacerdocio, condonada por la jerarquía porque es peligroso tirar de la cuerda». Me vino a la memoria otro artículo en el mismo diario, del 13 de julio pasado, «Libros imposibles (2). "Casarse"», en el que Gregorio Morán, sin venir a cuento, después de decir de un obispo español que «tiene ese aire de *mal follao*», confesaba: «a mí la Iglesia católica, a diferencia de los protestantes y demás religiones monoteístas, me fascina en su desvergüenza».

No podemos decir que estas posturas representen exactamente «el mundo» actual. En el mundo hay de todo. Pero sí van creando un clima, incluso entre gente católica, de sospecha, menosprecio y desafección hacia la Iglesia muy preocupante.

Nos preguntamos si será voluntad de Dios reaccionar únicamente con resignación y silencio.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat